

ustawy, a nie mogło być zaspokojone zgodnie z przepisami ustawy lub rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 11 stycznia 1995 r. w sprawie rozszerzenia zakresu świadczeń pracowniczych podlegających zaspokojeniu ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (Dz. U. Nr 7, poz. 35).

4. Przy realizacji wniosku o wypłatę świadczeń pracowniczych w okolicznościach określonych w ust. 1 i 3 Fundusz wypłaca kwotę odpowiadającą kwocie należności głównej świadczenia pracowniczego, zwaloryzowaną w stosunku do przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z kwartału poprzedzającego kwartał, w którym następuje wypłata tego świadczenia z Funduszu, ogłaszanego dla celów rewaloryzacji emerytur i rent przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”. Wskaźnik waloryzacji stanowi stosunek procentowy między kwotą należności głównej nie zaspokojonego świadczenia a kwotą przeciętnego wynagrodzenia w kwartale, w którym świadczenie było wymagalne.

5. Przy realizacji wniosku o wypłatę świadczeń pracowniczych w okolicznościach określonych w ust. 1 i 3 przepisy art. 6a, art. 7 ust. 3 i 4, art. 8 i 9 ustawy stosuje się odpowiednio; przepisy art. 10 ustawy stosuje się odpowiednio, jeżeli w dniu wypłaty z Funduszu świadczenie pracownicze nie było przedawnione.

6. Minister Pracy i Polityki Socjalnej określi w drodze rozporządzenia wzór wniosku, o którym mowa w ust. 2, oraz szczegółowy tryb postępowania związany z dokonywaniem wypłat świadczeń pracowniczych.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 9 i art. 2 ust. 6, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, oraz art. 1 pkt 16, który wchodzi w życie z dniem 1 marca 1996 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

436

USTAWA

z dnia 28 czerwca 1995 r.

o zaspokajaniu ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych niektórych świadczeń przysługujących emerytom i rencistom.

Art. 1. Ustawa reguluje zasady zaspokajania ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, o którym mowa w ustawie z dnia 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 1994 r. Nr 1, poz. 1 i z 1995 r. Nr 87, poz. 435), niektórych świadczeń przysługujących emerytom i rencistom w przypadkach określonych w art. 2.

Art. 2. 1. Ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych podlegają zaspokojeniu świadczenia przysługujące emerytom lub rencistom na podstawie układów zbiorowych pracy zawartych przed dniem 1 stycznia 1987 r., jeżeli do ich realizacji są obowiązani pracodawcy, którzy w wyniku zmian organizacyjno-prawnych przejęli obowiązek realizacji tych świadczeń wobec emerytów i rencistów nie będących przed ich przejściem na emeryturę lub rentę pracownikami takiego pracodawcy.

2. Wypłata środków finansowych z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na zaspokojenie świadczeń określonych w ust. 1 może nastąpić na pisemny wniosek pracodawcy. Wniosek powinien zawierać oznaczenie pracodawcy, wskazanie jego rachunku bankowego oraz określenie łącznej kwoty niezbędnej do zaspokojenia świadczeń; do wniosku należy dołączyć wykaz osób uprawnionych do otrzymania świadczeń oraz prawomocne orzeczenia sądowe zobowiązujące pracodawcę do wypłaty na ich rzecz należnych świadczeń.

3. Przy ustalaniu łącznej kwoty, o której mowa w ust. 2, pracodawca uwzględnia, w odniesieniu do każdej z uprawnionych osób, okres od uprawomocnienia się orzeczenia sądowego zasądzającego należność główną wraz z odsetkami za zwłokę do dnia, w którym podjęto decyzję o włączeniu wartości świadczenia przysługującego na podstawie układu zbiorowego pracy do podstawy wymiaru emerytury lub renty, nie później jednak niż do dnia 26 listopada 1995 r. Dla osób, które w podstawie wymiaru emerytury lub renty mają już uwzględnioną wartość świadczenia określonego w ust. 1, a na podstawie układu zbiorowego pracy zachowały uprawnienie do tego świadczenia w wymiarze przysługują-

cym emerytom lub rencistom, pracodawca uwzględnia należność główną wraz z odsetkami do dnia wejścia w życie porozumienia o odstąpieniu od stosowania tych świadczeń, zawartego zgodnie z art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o zmianie ustawy — Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 113, poz. 547 i z 1995 r. Nr 1, poz. 2), nie później jednak niż do dnia 26 listopada 1995 r.

4. Wniosek określony w ust. 2, wraz z załącznikami, składa się w dwóch egzemplarzach do dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy właściwego ze względu na siedzibę pracodawcy składającego wniosek, w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

5. Przy realizacji wniosku, o którym mowa w ust. 2, przepisy art. 7 ust. 2 i 4 oraz art. 8 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy stosuje się odpowiednio.

6. Minister Pracy i Polityki Socjalnej określi w drodze rozporządzenia wzór wniosku, o którym mowa w ust. 2, oraz szczegółowy tryb postępowania związany z przekazywaniem środków z Funduszu i dokonywaniem wypłat.

Art. 3. 1. Pracodawca, w ciągu 14 dni od dnia otrzymania środków finansowych na wypłatę świadczeń określonych w art. 2 ust. 1, dokonuje wypłaty tych świadczeń zgodnie z wykazem osób uprawnionych.

2. Po dokonaniu wypłaty pracodawca przekazuje na rachunek bankowy Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, z którego otrzymał środki finansowe, w terminie nie przekraczającym 30 dni od dnia ich otrzymania, różnicę między kwotą otrzymaną a kwotą wypłaconą uprawnionym osobom. W tym samym terminie pracodawca przekazuje dyrektorowi wojewódzkiego urzędu pracy jeden egzemplarz wykazu osób uprawnionych zawierający potwierdzenie otrzymania przez te osoby należnych im świadczeń.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 2 ust. 6, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*